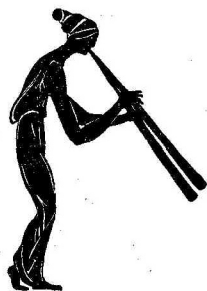

ΑΝΟΙΞΙΣ

ΦΗΣΑ τὸ σκιοῦς τοῦ δω-
ματίου μου καὶ ἐξῆλθα εἰς
τὸ φῶς τῶν ἀγρῶν.

Ἀναστήθηκα.

Μῦρα καὶ ἄρμονιαι καὶ
δρόσοι ἔκαμαν τὸ μεγαλεί-
τερον θαῦμα.

Ποῖον νὰ εὐχαριστήσω ;
Ἐὰν ἠδύνατό τις νὰ μοῦ
εἴπῃ τίς ὁ Θεὸς τῆς ἀν-
δόνης καὶ τοῦ τέττιγος, τοῦ
ἡδυπαθοῦς ρόδου καὶ τοῦ

κρίνου τοῦ συνεσταλμένου, τῆς μελίσσης τῆς
βομβούσης καὶ τοῦ ρύακος τοῦ κελαρύζοντος
γλυκύτατα, διὰ μέσου μιᾶς βαθυπρασίνου ἀγ-
κάλης, κυματιζούσης παθητικά-παθητικά, θὰ
τοῦ προσέφερον ἓνα κομμάτι τῆς ψυχῆς μου.

Ἀλλὰ ποῖος ὑπάρχει διὰ τὰς ἐρωτήσεις τῶν
ἀνθρώπων τῶν περιπλανωμένων εἰς λογισμοὺς
σκιερῶς ;

Τίποτε δὲν ἀπαντᾷ· ὁσφ γλυκύτερα ἢ φύδις
καὶ διανυέστατος ὁ οὐρανός, τόσφ καὶ πει-
σματωδεστέρα ἢ σιγὴ

Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι διὰ τῆς σιγῆς αὐτῆς ὁ
Θεὸς θέλει νὰ δείξῃ, ὅτι ὑπάρχουν καὶ μερικὰ
ὄρια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπεται ἐπ' οὐδενὶ
λόγφ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὰ ὑπερπηδήσῃ.

Καὶ τὰ ὄρια αὐτά, εἶνε τὰ ὄρια ποὶ χωρίζουν
ἓνα οὐρανὸν ἀπὸ μίαν γῆν· μίαν ἡμιμάθειαν
ἀπὸ μίαν γνῶσιν τελείαν· μίαν ζωὴν θνητὴν
ἀπὸ μίαν ζωὴν ἀθάνατον· ἓνα ἄνθρωπον τέλος
ἀπὸ ἓνα Θεόν ! . . .

Ἀκούω

Βυθισμένη εἰς σκέψεις καὶ ὄνειρα· τὸ ἄσμα
μοῦ φαίνεται τονισμένον εἰς μίαν σειρὰν ἀγνώ-
στων φθογοσῶμων, καὶ φανταστικῶν καὶ ἰδιο-
τρόπων.

Βλέπω

Αἱ πράσινοι καὶ αἱ ροδαλαὶ καὶ αἱ ἀλαδά-
στρινοι καὶ αἱ ὠχραὶ ἀποχρώσεις, μοῦ φαίνον-
ται περιβεβλημένοι ἓνα πέπλον ἀγνώστου καὶ
ἀπροσδιορίστου χροιάς καὶ διαφάνειας.

Αἰσθάνομαι

Οὐρανία γαλνιότης καὶ εὐαίσθησία εἰς τὰ
αἰσθήματα.

Ἐννοῶ

Ὑπερκosμία διαφάνεια καὶ τάξις εἰς τὰ δια-
νοήματα.

Ἀπεσύρθη ἡ ἀχλύς ἡ ταράττουσα τὸν ὀρ-
γανισμόν τοῦ κρανίου καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ
ὑπεχώρησε καὶ ὑπετάγη εἰς τὴν ἐπιδητικό-
τητα τῆς λάμψεως τῆς οὐρανίας.

Εἶμαι εὐτυχής.

Μακάριοι οἱ δυνάμενοι, ἔστω καὶ πρὸς στι-
γμὴν, νὰ διατρυπῶσι τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ σχί-
ζωσι τὴν γῆν.

Εἶμαι εὐτυχής.

Ἐλαφρὰ καὶ ἀμέριμνος πετῶ εἰς τὰ νέφη.

Ἀσπάζομαι ἀφροὺς, καὶ φορτωμένη ἀπὸ
μῦρα ἀσύλληπτα, τρέχω πρὸς τὴν γῆν ἵνα
τὴν ἐμβολιάσω μὲ εὐγενεστέραν ἀπόπνοϊαν.

Τὸ κατορθώνω.

Οἱ ἄτμοι τῶρα τῆς γῆς διαφανέστεροι, ὑψοῦν-
ται εἰς τὸν αἰθέρα, ὡς λιθωντὸς ἀγιασμένος
θυσίας ὑπερτάτης.

Καὶ πράγματι κάτι ἐθυσιάσθη.

Ἐδνημιούργησα ἓνα κόσμον ὁλόκληρον καὶ
πρὸς τοῦτο ἐθυσιάσθη ἡ δύναμις ὁλοκλήρου
τῆς ζωῆς μου.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟ ΝΥΧΤΕΡΙ

Ὁ γέρος τὸ κοντύλι του
τρεμοκρατάει ἔς τὸ χέρι . . .
— ἓνα καντῆλι ὠχρὸ φωτᾷ
τὸ σιωπηλὸ νυχτέρι —

Καὶ πίσω ἔς τὸ εἰκόνισμα
γράφει τί μέρα ἦτον
ποῦ πῆραν τὸ παιδί των
γενίτσαρο οἱ ἐχθροί !

Δώδεκα μάτια ἀσπαίροντας
ἀκολουθοῦν τὸ χέρι
καὶ τὸ καντῆλι ὠχρὸ φωτᾷ
τὸ θλιβερὸ νυχτέρι.

ΨΑΡΑΔΕΣ

Γηράσανε ἔς τὴ θάλασσαν
ψαράδες ποῦχαν χύσει
ἰδρώτα ποῦ περσότερο
τὸ κύμα ν' ἀλμυρίσῃ.

Γιὰ τὸ σκληρὸ τὸ πάλαιμα
ἐδῶ ὅστὸ βίω τοῦτο
τὰ δίκτυα, τὴ βαρκοῦλα τους
εἶχανε μόνον πλοῦτο.

Καὶ μόλις ἀκουσαν — Τιμὴ
ζητᾷ ἡ πατρίδα ἡ δόξα !
μὲ τὰ μολύβια τῶν δικτυῶν
τρέχουν νὰ κάνουν βόλγα.

ΤΟ ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΟ

Ἀρματωλοὶ ῥοδόλησαν
νὰ σώσουν τοῦ παπᾶ τὴν κόρη,
κιὼς ποῦ νὰ βγῇ ὁ αὐγερινὸς
πετάξανε ἔς τὰ ὄρη.

Τὴν κόρη, τὸν πατέρα της,
τῆς ἐκκλησιᾶς τὰ δῶρα τ' ἄγια,
ἔς τὸ μοναστήρι ἀσφάλισαν
ἔς ἐνὸς βουνοῦ τὰ πλάγια.

Τ' ἄγια φιλοῦν νὰ φύγουνε
μακριὰ οἱ σκλάβοι σταυροφόροι,
κ' ἓνα ψηλὸ κλεφτόπουλο
σκύβει φιλάει τὴν κόρη

Κ. Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ